

No, chlap, vysoký, krátké vlasy,“ povídá a já mezitím přemítám v hlavě, kterého našeho zaměstnance může mít na mysli. Když řidič ve zpětném zrcátku vidí, že tápu, dodává:

„Takový ten nejstarší!“ No jistě! Hned je mi to jasné. Řidič je evidentně lichotník.

Když jsem první den výluky přijel do brněnské odpočinkové místnosti strávit tam hodinu přestávky, překvapila mě zde zmatená uklízečka ukrajinského původu. Vedení se jí asi zapomělo zmínit, že sem teď po dobu tří týdnů žádný vlak nepříjede. Čekala tedy marně. Pokouším se jí to vysvětlit, ale domluva je složitá. I po skončení mé pauzy zde pořád sedí a čeká. Občas smutně vykoukne zpoza okenního závěsu, ale vlak pořád žádný nepřijíždí.

Výluka pak dospěla do další etapy, kdy se jezdilo autobusem jen část trasy a vlaky tak nabíraly docela zpoždění. Pravidelný jízdní řád obrátů v Králově Poli byl narušen. Vlaky sem přijíždějí každou hodinu o čtvrt, uklízečky mají půl hodiny na úklid a ve tři čtvrtě se zase odjíždí zpátky. Běžně se jezdí vcelku načas a uklízečky jsou zvyklé na pravidelný rytmus. Teď ale jeden vlak přijel třeba o dvacet minut později, další nepříjel vůbec, jiný tu byl včas. No zkrátka na jízdní řád a pravidelný čas odjezdu se v tu dobu nedalo moc spoléhat.

Ačkoliv jsme se jim někdy pokoušeli vysvětlit, že přesný čas odjezdu úplně nejde určit, nerozuměly nám. Funguje to takto: až lokomotiva přejede na druhou stranu, provede se zkouška brzdy a pak se hned odjíždí. To někdy trvalo deset, jindy třeba pětadvacet minut.

Uklízečky byly celkem tři. Dvě již měly uklizeno a z vlaku právě vystoupily, když kolega Tomáš dával znamení, že zkouška brzdy proběhla v pořádku, a zapískal na odjezd. Protože viděl, že třetí pracovnice úklidu ještě nevystoupila, dal jí ještě chvíli čas, pak znova zapískal, ale stále nic. Zavřel tedy dveře a odjel na hlavní nádraží.

Já jsem mezitím opět trávil v Králově Poli svou pauzu, když za mnou příběhly zbývající dvě Ukrajinky, aby se napůl ve strachu a napůl škodolibě podělily o nejnovější událost, která nastala:

„Ujechala. Ona ujechala,“ křičely, spínaly ruce k sobě a obracely oči v sloup. Tomáš ve vlaku mezitím ujechané uklízečky vysvětloval, jak se dostane zpátky.

„Díval jsem se online, ale nástupiště u vlaku, kam měla nastoupit, zrovna ještě nebylo vypsáno. Tak jsem se jí snažil vysvětlit, že musí nastoupit do vlaku 1108 s odjezdem v 11:03. To taky nebylo zrovna ideální,“ popisoval mi Tom později. Příběh měl šťastný konec. Ztracená uklízečka se našla a do Králova Pole přijela skutečně hned prvním zpátečním vlakem.

○ *Obratová brněnská stanice Královo Pole, kde to s námi uklízečky někdy neměly jednoduché.*

